

13de JAARGANG, NR. 240
22 JUNI 2015

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Lèah Kline, Simak Dialog, Kaja Drakser, Billie Holiday, Ellen Pels, Bob Wijnen, Harry Allen, Robert Gasper, CBG e.a.

16 JAZZ OP DE PLANKEN

Anthony Braxton.

EN VERDER:

18 Op pad met Mike del Ferro

19 IM Ornette Coleman (H te Loo)

21 Op bezoek bij OAP Records

JAZZFLITS 241

staat **22 JULI** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Sebastiaan van Bavel wint Conservatorium Talent Award

Pianist Sebastiaan van Bavel heeft tijdens het festival Jazz in Duketown de Conservatorium Talent Award 2015 gewonnen. Hij mag volgend jaar tijdens het festival optreden en krijgt 5.000 euro. "Hij is echt héél ver met zijn muziek én met zijn pianospel. Hij is een pianistische pianist, die een brug slaat tussen Messiaen, Indiase muziek en jazz", aldus de jury. Die werd dit jaar bemand door onder anderen Aad van Nieuwkerk (Radio 6), Yuri Honing, Vera Vingerhoeds en Rinus van der Heijden (recensent).

Van Bavel was de beste van acht deelnemers, allen studierend aan een van de Nederlandse conservatoria. Hij vertegenwoordigde het Conservatorium van Rotterdam. Sebastiaan van Bavel sloot zijn opleiding daar op 1 juni af met een examen waarvoor hij een 10 kreeg (zijn vader, pianist Rob van Bavel, studeerde jaren geleden aan hetzelfde conservatorium af met eveneens een 10). Jazz in Duketown vond tijdens de Pinksterdagen in 's Hertogenbosch plaats.

Duitse jazzprijs voor Tini Thomsen

Baritonsaxofoniste Tini Thomsen is in haar geboorteland bekroond met de IB.SH-JazzAward. "Sie begeistert mit mitreißenden Kompositionen und leidenschaftlicher Spielfreude", aldus de jury. Aan de prijs is 3.000 euro verbonden. Thomsen krijgt de prijs op 3 juli in Kiel tijdens het festival JazzBaltica. Tini Thomsen studeerde aan het Conservatorium van Amsterdam. Ze treedt regelmatig in Nederland op.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

75-JARIGE HANS DULFER KRIJGT HOGE onderscheiding stad Amsterdam

Locoburgemeester Pieter Litjens (links) overhandigt de Andreaspenning aan Hans Dulfer. (Foto: Joke Schot)

Op zijn 75ste verjaardag – 28 mei – heeft saxofonist Hans Dulfer uit handen van de locoburgemeester Pieter Litjens de Andreaspenning van de stad Amsterdam ontvangen. Hij kreeg het kleinnood in de Melkweg, waar hij zijn verjaardag vierde met onder anderen dochter-saxofoniste Candy Dulfer, trombonist Joseph Bowie, De Deeldelers en trompettiste Saskia Laroo. De Andreaspenning wordt uitgereikt aan mensen die, onder meer op cultureel gebied, grote prestaties hebben verricht voor de stad Amsterdam. Eerder ontvingen onder anderen Henny Vrienten, André Kuipers, Acda en De Munnik en Wilfred Fischer de penning. Tijdens de avond in De Melkweg kon worden ingetekend op een boek dat over het leven van Dulfer zal verschijnen. Het krijgt als titel 'The story of his life! Young & Foolish' en wordt geschreven door Nathalie Lans. (voor meer foto's van het verjaardagsfeest zie pagina 25).

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Veel (oud)studenten Amsterdams conservatorium op North Sea Jazz

Op het komende North Sea Jazz Festival - 10, 11 en 12 juli in Rotterdam - treden tientallen (oud)studenten op van het Conservatorium van Amsterdam, zoals de Keep an Eye Concert Jazz Band Conservatorium van Amsterdam onder leiding van Justin DiCioccio. Gitarist Reinier Baas (alumnus) voert zijn Compositieopdracht 2015 uit. Verder staan het Dominic J Marshall Trio (alumnus), het Maarten Hogenhuis Trio (alumnus), het Jasper Blom Quintet (docent), BRUUT! (alumni), The BvR Flamenco Big Band (onder leiding van alumnus Bernard van Rossum), Tommy Moustache (alumni) en Gideon van Gelder (alumnus) op het programma. Met meer dan driehonderd bachelor- en masterstudenten is de afdeling Jazz van het Conservatorium van Amsterdam de grootste Europese beroepsopleiding op het terrein van jazz.

Jazz in Duketown wil groeien

Het festival Jazz in Duketown wil groeien naar meer podia. Dat zegt bestuurslid Marcel Ploegmakers 25 mei in het Brabants Dagblad. Afgelopen Pinksteren bezochten ruim 145.000 mensen het festival in 's Hertogenbosch. Zij konden kiezen uit zeventig optredens op tien podia. Volgens Ploegmakers kunnen er nog wel podia bij op de Pensmarkt en het Minderbroedersplein. Ook wil hij jazz brengen in de winkels die op Tweede Pinksterdag open zijn.

20ste editie Brussels Jazz Marathon trekt 350.000 mensen

Volgens de organisatie brachten 350.000 mensen in het Pinksterweekend een bezoek aan de twintigste editie van de Brussels Jazz Marathon. De hoge opkomst zou te danken zijn aan het goede weer en de aangepaste programmering. Veel jonge talenten van het conservatorium werden geprogrammeerd om een nieuwe generatie jazzliefhebbers aan te spreken. De volgende editie is van 20 tot en met 22 mei 2016.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat eens in de twee weken. In de zomermaanden **juni, juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we maar **eens per vier weken** uit. In oktober pakken we de draad van twee keer per maand weer op.

PODIA

YOUNG VIPS 2016 GEKOZEN

Vincent Houdijk. (Foto: Eddy Westveer)

Vibrafonist Vincent Houdijk en pianist Rogier Telderman zijn gekozen tot Young VIPS 2016. Vanaf april volgend jaar toeren ze met een dubbelconcert door Nederland, Houdijk met zijn kwintet VinnieVibes en Telderman met het Rogier Telderman Trio. De Young VIPS zijn veelbelovende talenten. Ze worden sinds 1997 jaarlijks door de programmeurs van de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia (VIP) geselecteerd.

DEELNEMERS BELGIAN JAZZ MEETING BEKEND

LABTrio, het trio Nathalie Loriers-Tineke Postma-Philippe Aerts en Nordmann zullen onder meer te horen zijn tijdens de derde editie van de Belgian Jazz Meeting. Dit evenement vindt op 4, 5 en 6 september in Brugge plaats.

Ook JF Foliez's Playground, Eve Beuvens Heptatomic, Kind of Pink, MikMâäk, Joachim Badenhorst-Rawfishboys, Pierre de Surgères Trio, LG Jazz Collective, De Beren Gieren, Black Flower, Massot-Florizoone-Horbaczewski invites Claron McFadden-Secrets, Kermesz à L'est, Loops en SCHNTZL zullen zich via korte 'showcases' aan internationale organisatoren en journalisten presenteren. Voor deze 'showcases' konden de artiesten zich zelf aanmelden. Een aantal jazzprofessionals maakten vervolgens een selectie per taalgroep en hielden daarbij vooral rekening met artistieke originaliteit, kwaliteit en internationaal potentieel. Het programma bevat daarnaast verschillende netwerkmomenten waarop ook andere jazzmusici hun project kunnen promoten en het contact met buitenlandse jazzpromotoren verstevigen. De Jazz Meeting zal zich voltrekken in De Werf en het Concertgebouw van Brugge.

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website. Als u de overzichten nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl>. De nummers 69 (januari 2007) en verder zijn op de Jazzflits-website in het archief te vinden.

NIEUWS

Gratis jazzmiddag in Zutphen

Onder de naam 'Jazz & So' vindt op 25 oktober in Zutphen een gratis jazzmiddag plaats. Van 14.00 tot 17.00 uur spelen in hartje stad tien formaties op tien locaties. Het muziekaanbod bestaat uit New Orleans, latin jazz, gipsy swing, modern en blues. Volgens Fred van Eijsden, een van de initiatiefnemers, is het evenement bedoeld als een proef: "Slagen we erin voldoende mensen op de been te krijgen, dan willen we in 2016 een serieus en compleet jazzfestival van de grond zien te krijgen."

DJAZZ.tv wil landelijke dekking

Om landelijke dekking via de kabel te krijgen, voert DJAZZ.tv actie onder het motto 'Ik wil meer DJAZZ.tv'. Promotieteams gaan het land door om op jazzfestivals zowel kijkers als geïnteresseerden te ontmoeten. Die krijgen een bord in hun handen gedrukt waarop ze de tekst 'Ik wil meer' kunnen aanvullen. Vervolgens worden ze met het bord op de foto gezet. Deelnemers kunnen vrijkaarten winnen voor festivals en concerten. (<http://www.ikwilmeer.tv>)

Charlie Parker-opera in première

In Philadelphia is begin deze maand een opera over het leven van saxofonist Charlie Parker in première gegaan. De opera, 'Charlie Parker's Yardbird', is geschreven door Daniel Schnyder en speelt zich af in de New Yorkse club Birdland. Het leven van Parker komt voorbij in flashbacks. Schnyder maakte geen jazzopera: "It's made for classical singers and musicians, challenging and unusually hard because it's about a virtuoso. He studied Stravinsky and heard orchestral colors without losing the rhythm, always dreaming of composing for large orchestra. But he still changed the world of music." De opera zal ook worden uitgevoerd in het Apollo Theater in Harlem, waar Charlie Parker zijn laatste concert speelde.

Concertgebouw Jazz Award 2015 naar Henk Meutgeert

Henk Meutgeert krijgt de Concertgebouw Jazz Award 2015. De prijs wordt de oprichter van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) op 16 augustus bij het concert 'Riffs 'n Rhythms' in Amsterdam uitgereikt. Henk Meutgeert leidt dit concert met hoogtepunten uit achttien jaar JOC. Het is voor het eerst dat de Concertgebouw Jazz Award, een jaarlijkse oevreprijs, naar een Nederlander gaat.

PRIJZEN

Christof Greise, leider van de Berlin Jazz Composers Orchestra, met de eerste prijs van de Topklasse. (Persfoto)

BERLIN JAZZ COMPOSERS ORCHESTRA WINT BIG BAND COMPETITION HAARLEMMERMEER

Het Berlin Jazz Composers Orchestra onder leiding van Christof Greise heeft 30 mei de eerste prijs in de Topklasse van de International Big Band Competition (IBBC) gewonnen. In de Eerste klasse won de Amstel Big Band onder leiding van Sven Schuster. Het concours maakte onderdeel uit van het Meer Jazz Festival in Hoofddorp.

Aan de negentiende editie van de IBBC deden vijftien bigbands mee uit Nederland, Polen, België en Duitsland. Ze werden verdeeld over een Topklasse en een Eerste klasse. De jury – met onder anderen voorzitter Andy Haderer, Albert Beltman, Hans Dekker, Frans van Geest en Erik van Lier - beoordeelde de orkesten op onder meer dynamiek, frasering, ritmische precisie, repertoirekeuze, presentatie en de kwaliteit van de diverse secties. De Haarlemmermeerse wethouder Derk Reneman mocht de Berlijnse winnaar een cheque van 4.000 euro overhandigen. Leider Bernard van Rossum van de BvR Flamenco Big Band (in 2014 winnaar) mocht als nummer twee van de Topklasse 2.250 euro in ontvangst nemen. Van Rossum, die als leider ook saxofoon in zijn orkest speelt, werd tevens bekroond als beste solist in de finale.

Nummer twee in de Eerste klasse werd de Big Band Friesland onder leiding van Frans Vermeerssen. De solistenprijzen gingen naar Leon Griese, drummer van de Berlin Jazz Composers Orchestra (Topklasse), Ella de Jong, zangeres en trompettiste van de Big Band Friesland (Eerste klasse) en Joris Bolhaar, arrangeur, componist, bassist en bandleider van de New Sound Jazz Machine (Eerste klasse). In september start de inschrijving voor de jubileumeditie, twintig jaar IBBC, volgend jaar. (voor meer foto's van de finalisten, zie pagina 27).

Bassist Eberhard Weber geëerd voor zijn gehele oeuvre

De Duitse bassist Eberhard Weber (75) heeft 28 mei in Hamburg een Jazz-Echo (vergelijkbaar met de Edison Jazz) gekregen voor zijn gehele oeuvre. "Vom United Jazz & Rock Ensemble über die Arbeit mit dem Saxofonisten Jan Garbarek bis hin zu eigenen Projekten prägte er die Vorstellung eines zugleich kantablen, atmosphärischen und virtuosen Spiels mit markantem kompakten Sound", aldus de jury.

NIEUWS

Cees Hamelink nieuwe voorzitter Nederlands Jazz Archief

Cees Hamelink is op 1 mei Bert Vuijsje opgevolgd als voorzitter van het Nederlands Jazz Archief. Vuijsje wordt vice-voorzitter. Ook Folkert Oosting is toegetreden tot het bestuur van de stichting.

Nieuw eendaags festival in Utrecht

In TivoliVredenburg vindt 26 maart 2015 een eendaags jazzfestival plaats. Het heet 'Transition'. Voor de programmering wordt samengewerkt met de programmeurs van het North Sea Jazz Festival. De organisatie hoopt op de komst van artiesten als Ibrahim Maalouf of Snarky Puppy, zo zegt woordvoerder Sytse Wils op Nu.nl. In vier zalen van TivoliVredenburg zullen optredens zijn.

Deventer Jazz Festival afgelast

Het Deventer Jazz Festival, dat zaterdag 30 mei zou plaatsvinden in de Deventer schouwburg, is ter elfder ure afgelast. Er waren te weinig kaarten in de voorverkoop verkocht. Ook had de organisatie moeite om sponsors te vinden. Het festival is verplaatst naar 6 februari 2016.

Zeven Amerikaanse jazzmusici krijgen beurs van 80.000 dollar

Zeven Amerikaanse jazzmusici krijgen een 2015 Doris Duke Impact Award. Het zijn pianist Kris Davis, bassist Mark Dresser, drummer Milford Graves, pianist Matt Mitchell, de multi-instrumentalisten Tyshawn Sorey en Henry Threadgill, en bassist Reggie Workman. Iedere musicus ontvangt 80.000 dollar van de Doris Duke Charitable Foundation om naar eigen inzicht te besteden. Doris Duke was de erfgenaam van een tabakmagnaat. Ze overleed in 1993.

Boek over 'Metropole-vader' Dolf van der Linden gepresenteerd

Op 22 juni (zijn geboortedatum) is in het Muziekgebouw van de Omroep het boek 'Dolf van der Linden: De vader van het Metropole Orkest' gepresenteerd. Het is geschreven door Bas Tukker. Van der Linden was dertig toen hij op 25 november 1945 het eerste concert van het Metropole Orkest dirigeerde. Het orkest werd gevormd op aandringen van de regering, om de Nederlanders na vijf oorlogsjaren wat verstrooiing te bieden. Dolf van der Linden werkte voor de oorlog al voor de radio als dirigent, arrangeur en componist. In 1980 gaf Van der Linden het dirigeerstokje door aan Rogier van Otterloo. Dolf van der Linden stierf in 1999.

OVERIG

Een van de activiteiten in het tijdelijk Jazz Museum Rotterdam is een project waarin zes fotografen op hun eigen wijze muzikanten vastleggen. Een van die fotografen, **Joke Schot**, deed dat van 11 tot en met 13 juni. Onder anderen saxofoniste Thini Thomsen poseerde op 12 juni voor haar in de museumstudio.

TIJDELIJK JAZZ MUSEUM ROTTERDAM GEOPEND

Op 5 juni is in de Fenixloods in Rotterdam het Jazz Museum Rotterdam geopend door Natalia Brüggemann. Zij is de dochter van fotografe Susanne Schapowalow, wier werk onder meer in het museum te zien zal zijn. Het tijdelijke museum is tot en met 19 juli te bezoeken.

De expositieruimte in Katendrecht is onderverdeeld in zeven deeltentoonstellingen met jazz als gemeenschappelijke noemer. Zo is er een afdeling over de jazzgeschiedenis van Rotterdam, een afdeling met beeldende kunst, met foto's van het North Sea Jazz Festival in de Rotterdamse jaren en wordt overzicht gegeven van festivalposters en grafische ontwerpen die voor het North Sea Jazz Festival gemaakt zijn. In de tijdelijke Fenix Jazz Club vinden concerten plaats, onder meer in het kader van de BumaCultuur Jazzdag en North Sea Round Town, alsmede boekpresentaties, lezingen en filmvoorstellingen waaronder concertregistraties van DjazzTV.

Speciale aandacht is er voor het werk van Susanne Schapowalow, die van 1947 tot 1963 in Duitsland alle jazzgroten op en achter het podium fotografeerde, en voor dat van de New Yorkse fotograaf Michael Weintrob, die de laatste jaren furore maakt met zijn serie 'InstrumentHead'. Weintrob zal op 7 juli ook persoonlijk aanwezig zijn in het museum.

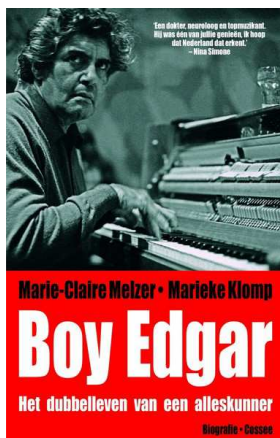
'JAZZ NU' DIGITAAL TERUG VAN WEGGEWEEST

Rinus van der Heijden, oud-hoofdredacteur van Jazzenzo, heeft het jazzblad 'Jazz Nu' nieuw leven ingeblazen. Hij is begin mei een jazzwebsite met die naam begonnen.

De papieren 'Jazz Nu' werd eind jaren zeventig mede door Van der Heijden opgericht. Na een tijdje voortgeleefd te hebben als Jazz is dat blad enige jaren geleden opgegaan in jazzmagazine Jazzism. Van der Heijden vult zijn nieuwe website samen met Maud Mentink. Van der Heijden: "Jazznu.com beoogt vooral een digitaal tijdschrift voor lezers te zijn, niet zozeer voor nieuwsjagers." Op Jazznu.com zijn interviews, cd-recensies en concertbesprekingen, beschouwingen, columns en achtergrondartikelen te vinden.

JAZZ OP PAPIER

BOY EDGAR BIOGRAFIE

Marie-Claire Melzer, Marieke Klomp.
Boy Edgar
Het dubbelleven van een alleskunner
 Amsterdam : Cossee, 2015.
 256 pag.
 ISBN 978-90-5936-588-9 pb.
 Prijs 21,90 euro.

'Het dubbelleven van een alleskunner' is het motto dat Marie-Claire Melzer en Marieke Klomp meegaven aan hun levensbeschrijving van George Willem Fred Edgar, die leefde van 1915 tot 1980 en die in de Nederlandse jazzgeschiedenis bekend staat als Boy Edgar, pianist en trompettist, maar vooral als componist-arrangeur en orkestleider. Het verhaal van Edgar - uitgegeven door Cossee - telt een kleine 250 pagina's en is deels een biografie, voorzien van foto's uit het familiearchief, deels een sociaal-historisch verslag van wat zich op diverse fronten afspeelde tijdens de levensjaren van Boy Edgar. Dat gebeurt op een meeslepende manier, die de kritische lezer over een enkele slordigheid heen tilt (voor wie toch wat zout wil strooien: "het kindermisje Dorothea, die veel met hem op stap ging..." is en was grammaticaal onzijdig, zodat 'die' in 'dat' veranderd moet worden - pag. 9 - langspeelplaten waren voor de oorlog nog niet in omloop - pag. 22 - en trompettist Nat Gonella - pag. 49 - was geen Amerikaan, maar een Engelsman).

Jazzmuziek vormde de ene kurk waar Boy Edgar op dreef, artsenij en medisch onderzoek de andere, met als gevolg dat nu eens de muziek, dan weer het medisch bedrijf de overhand kreeg in zijn bestaan. Dat geldt ook voor deze levensbeschrijving. Of de dosering van een en ander door de biografen altijd gelukkig gekozen is, blijft een kwestie van smaak (en van beschikbare bronnen). Persoonlijk vind ik de kwestie van Edgars dienstplicht, toen hij in 1948 weigerde als militair arts uitgezonden te worden naar wat toen nog Nederlands-Indië heette, nogal lang uitgesponnen. Dat hij uiteindelijk niet ging, doet daar weinig aan toe of af. Edgars rol tijdens de Bezetting bij het onderbrengen van vervolgd, zou daarentegen wat meer aandacht mogen krijgen, maar misschien had hij daar zelf anders over gedacht.

Boy Edgar was afkomstig uit een goeie familie van Armeense origine - Yedgarian - die in Nederlands-Indië succesvol zaken had gedaan. Daartoe hoorde ook een grootvader die het Nederlands staatsburgerschap verwierf, waar Edgars vader weer van profiteerde door zich in de zomer van 1914 in Amsterdam te vestigen met zijn Javaanse echtgenote. Een klein jaar later werd hun zoon George Willem Fred geboren, die naar Indische gewoonte Boy genoemd werd. Vermelding van de Armeense genocide laten de schrijfsters hier - uit kiesheid? - achterwege.

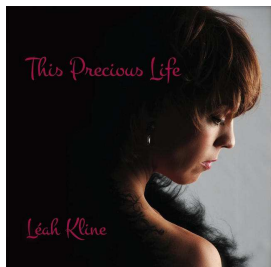
De welvaart van de Amsterdamse Edgars duurde voort tot in de Crisistijd en de daar uit voortvloeiende dood van de vader in 1935. Boy Edgar, inmiddels kandidaat-medicijnen, ging bijles geven. Een van zijn leerlingen betaalde hem met een trompet... en de rest leest als een jongensboek: Boy leert zichzelf trompetspelen, treedt toe tot het vermaarde Haagse ensemble The Moochers, wint een internationaal jazzconcours en gaat arrangeren voor grote orkesten. Later, nog in de oorlog, haalt hij zijn artsexamen en nog weer later, getrouwd en wel, zal hij zelfs promoveren. De muziek raakt op de achtergrond, totdat een VARA-muziekfeest een orkest heeft, maar geen leider. Trompettist Ado Broodboom herinnert zich Boy Edgar. Boy's Big Band wordt geboren en het gaat weer van voren af aan: muziek en medicijnen, de mix waar Boy Edgar op leeft. Lesgeven in de VS over hersenkwalen en de introductie van zijn Nederlandse orkest zouden nog volgen.

Boy Edgar, inderdaad, een 'alleskunner' met een 'dubbelleven' - Marie-Claire Melzer en Marieke Klomp deden er verslag van. Hun boek is vermoedelijk voor jazzliefhebbers geschreven, maar zal evenmin misstaan in (school)bibliotheken.

Lex Lammen

JAZZ OP DE PLAAT

LÉAH KLINE This Precious Life Eigen beheer

Bezetting:

Léah Kline (voc),
Koen Schalkwijk, Charly Zastrau (p, keys),
Cord Heineking (p, keys, d, g, voc),
Maurits Fondse (voc),
Tim Langedijk, Mateusz Pulawski (g),
Bobby Petrov, Klaas van Donkersgoed,
Bernhard Weichinger (d),
Afra Mussawisade (perc).

Jazz en yoga, wat hebben die twee met elkaar gemeen? De eerste reactie kan wellicht zijn: niks. Maar dat is niet waar. Muziek heeft voor veel liefhebbers een therapeutische werking. En veel jazzmuzikanten blijken ook aan yoga of meditatie te doen. Léah Kline bijvoorbeeld. Deze Amerikaanse, in Amsterdam wonende zangeres-dichteres, wil op haar nieuwste album 'This Precious Life', duidelijk maken dat de werelden van jazz en yoga prima samen kunnen werken. Hoe dat klinkt? Alles, behalve zweverig.

In negen songs zingt en 'leest' Kline werk dat zij schreef met bassist en componist Cord Heineking. Kline heeft een diepe kristalheldere stem waarmee ze soepel fraseert en een golvende dynamiek creëert. In de verte schemert een tikkeltje van het timbre en intonatie door van Gretchen Parlato. En net als bij die Amerikaanse zangeres heerst soms de indruk dat Kline los staat van de begeleiding. Ze bevindt zich in haar eigen wereld, en die vertaalt Kline met een intense zangvoordracht. Ze hypnotiseert met haar sensuele stem. Langs die hypnotiserende vocalen dobert 'This Precious Life' op lome 'coole' groove-ritmes, omljnd door zwevende keyboardpartijen, tintelende harmonieën en subtiele improvisaties. Soms klinkt er fusion met een vleugje Lee Ritenour/Steely Dan door ('Believe') en dan weer neo-soul à la Jill Scott ('Love unconditional').

Op 'This Precious Life' poogt Kline de werelden van jazz en yoga samen te laten komen. Dat is even zoeken, omdat de muziek niet eens zo origineel is. En dat is geen negatief oordeel, want de songs zijn een streling voor het oor. En het is precies dat punt om bij stil te staan en je te realiseren dat jazzmuziek – en uiteraard zijn er uitzonderingen – een ideaal instrument is om je te ontspannen en daarvoor een flinke dosis energie terug te krijgen. In dat opzicht is Kline's invalshoek om de connectie tussen jazz en yoga (of meditatie) – en de kracht daarvan – te onderstrepen, heel interessant. 'This Precious Life' is een heerlijke plaat om je goed bij te voelen. Tip: beluister deze cd met een koptelefoon en laat je betoveren door de stem van Léah Kline.

Serge Julien

Bekijk hier een video van Léah Kline:

<https://www.youtube.com/watch?v=nv53t5wi5qw>

YAGULL Kai MoonJune Records

Bezetting (o.a.):

Sasha Markovic (g,b perc), Kana Kamitsubo (p) + Gabriel Nat (kl), Lori Reddy (fl), Beledo (g, luit), Yoshiki Yamada (b), Marko Djoerdjevic (d, perc).

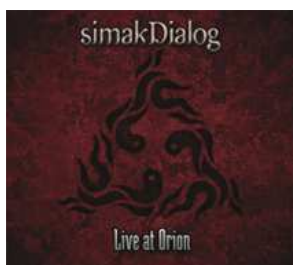
Als muzikanten een album opdragen aan hun kind, ligt al snel het klefheidsmonster op de loer. Bij het 'Amerikaanse' duo Yagull gaat het echter goed. 'Kai' is vernoemd naar het zoontje dat de Servische gitarist Sasha Markovic en de Japanse pianiste Kana Kamitsubo vorig jaar kregen. De titeltrack is een jazzachtige ballad die aan de juiste kant van de kitsch blijft en daardoor juist ontroert. Het is sowieso knap hoe het duo met vooral akoestische gitaar en piano een subtiel en onorthodox mengsel brengt van rock, jazz en kamermuziek. Hardrockklassiekers als 'Wishing well' (van The Free) en 'Burn' (van Deep Purple) gedijen goed in de akoestische setting die Markovic ervoor heeft bedacht. In het laatste nummer is een verrassende rol weggelegd voor de luit, bespeeld door MoonJune-stalgenoot Beledo, die ook de smeuge groove van 'Omniprism' opluistert met zijn gitaarspel.

Herman te Loo

Het album laat zich hier beluisteren:

<https://yagull-moonjune.bandcamp.com/album/kai>

SIMAK DIALOG
Live At Orion
MoonJune Records

Bezetting:

Riza Arshad (el-p),
 Tohpati (g),
 Rudy Zulkarnaen (bg), Endang Ramdan,
 Erkang Suwardana (kendang), Cucu Kurnia
 (perc) + Beledo (g)

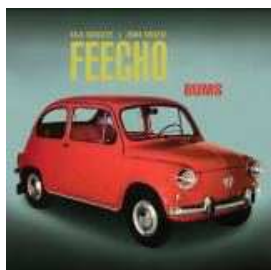
JAZZ OP DE PLAAT

Na drie prima studioalbums van de Indonesische jazzrockgroep Simak Dialog werd het tijd om de groep eens live aan het werk te horen. In september 2013 was de band van toetsenist Riza Arshad voor een aantal concerten in de VS. In Baltimore liet MoonJune Records opnameapparatuur meelopen, en zo kunnen we op 'Live At Orion' dus genieten van een uitstekend ingespeeld gezelschap met een geheel eigen klank. De lange composities van Arshad worden hier flink uitgesponnen (de meeste tracks gaan ruim boven de tien minuten uit), maar leiden niet tot een aaneenrijging van solo's. Zowel gitarist Tohpati als de leider hebben een ruime muzikale fantasie en dito instrument-beheersing om improviserend hun mannetje te staan, maar ze doen dit in dienst van het eindresultaat. Geen egotripperij, maar enerverende muziek, met sterke Indonesische wortels. Die horen we in de versnellingen en vertragingen die zo typerend zijn voor de gamelanmuziek, maar ook in de melodieën die nooit door een Westerse muzikant bedacht hadden kunnen zijn. Bovendien valt het in Arshad te prijzen dat hij blijft kiezen voor drie slagwerkers met traditionele percussie-instrumenten in plaats van een Westers drumstel. Dat alleen al garandeert een volstrekt andere blik op muziek die ook de sporen van Frank Zappa, Miles Davis en Return to Forever draagt.

Herman te Loo

Fragmenten van het dubbelalbum zijn hier te beluisteren:
<http://bit.ly/1FH7XMQ>

FEECHO
Bums
El Negocito

Bezetting:

Kaja Draksler (p, perc),
 Onno Govaert (d).

KAJA DRAKSLER/MATISS ČUDARS
Miniatures From Our Living Room
Eigen beheer

Bezetting:

Kaja Draksler (p, perc),
 Matiss Čudars (g, perc).

Pianiste Kaja Draksler is een heel grote aan het worden. De Sloveense Amsterdamse maakte twee jaar geleden al indruk met een soloalbum voor het Portugese label Clean Feed ('The Lives Of Many Others') en nu komt ze in korte tijd met twee duo-cd's. Samen geven ze een goed idee van de helft van de Young VIPs Tour, die tussen maart en mei door Nederland trok. Feecho is de naam van het improviserende duo van Draksler en slagwerker Onno Govaert. 'Bums' werd live opgenomen in Gent, op 31 maart 2014 en laat twee muzikanten horen die hun instrumenten samenvoegen tot een soort kamermuziekensemble. De muziek is sober en transparant, licht en helder, als een glinsterend licht in het water. Soms zwelt de dynamiek aan, maar denderende Cecil Taylor-donderwolken blijven uit, al is die grootmeester soms wel een referentiekader voor de pianiste. Draksler bedient zich regelmatig van het binnenwerk, waardoor voor een luisteraar die het duo niet bezig ziet niet te achterhalen valt wie nu precies wat speelt.

Het duo met de Letse gitarist Matiss Čudars is net zo fijnzinnig als Feecho, maar bevat wat meer speelse elementen. Er vallen thema's in de muziek te ontdekken, soms zelfs liedjes, zoals het lieflijke 'Nina nana'. Binnen in de piano maakt Draksler gebruik van een e-bow, een soort elektronische strijkstok. Het stelt haar in staat noten lang door te laten klinken. Gevoegd bij de sustain en de pedalen van Čudars leidt dat tot hypnotiserende klankwolken, zoals in 'Pluto'. De titel van het in eigen beheer uitgebrachte album, 'Miniatures From Our Living Room', is veelzeggend, want de intimiteit die de twee muzikanten oproepen is inderdaad die van de huiskamer. Ik zou ze graag eens op bij mij thuis op bezoek hebben.

Herman te Loo

Op de site van Kaja Draksler zijn de cd's te beluisteren:
<http://www.kajadraksler.com/>

NEW EUROPEAN JAZZ COLLECTIVE
Plays The Music Of Tom Waits
Eigen beheer

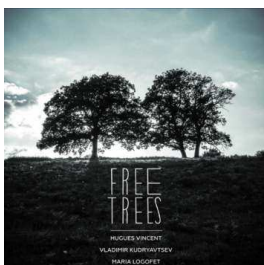
Bezetting:

Eva Krisper (voc),
 Libbe Oosterman, Jakob Soerensen,
 Johannes Böhmer, Fritz Mosshammer,
 Dima Bondarev (tp)
 Vincent Veneman, Andrej Ugoljew,
 Jörg Bücheler (tb),
 Karel Eriksson (bass tb),
 Philipp Gerschlauser, Katharina Brien,
 Marc Doffey, Steven Paul,
 Giuseppe Doronzo (sax),
 Mathias Ruppig (d),
 Kenneth Dahl Knudsen (b),
 Povel Widestrand (p),
 Jan-Olaf Rodt (g).

Bekijk en beluister het orkest hier:
<http://bit.ly/1TpTY7q>

HUGUES VINCENT/ VLADIMIR
KUDRYAVTSEV/ MARIA LOGOFET
Free Trees

Leo Records

Bezetting:

Maria Logofet (v), Hugues Vincent (c),
 Vladimir Kudryavtsev (b).

JAZZ OP DE PLAAT

Rob Spelberg is een van de trombonisten die het pad van arrangeur-componist zijn ingeslagen. In de jazzgeschiedenis betekent dat de sporen volgen van Glenn Miller, Tommy Dorsey, Nelson Riddle en Bob Brookmeyer of - dichterbij huis - van Pi Scheffer, Pierre Wijnobel, Willem van Manen en Joan Reinders, om maar een paar namen te noemen. Zijn eerste muzikale opleiding kreeg Rob Spelberg dicht bij huis in een formatie, waar ook zijn vader en moeder bij betrokken waren. Later ging hij trombone studeren op het Prins Claus Conservatorium in Groningen, om vervolgens de wijde wereld in te trekken en te leren van wie en waar dat maar mogelijk was. Tegenwoordig staat hij voor allerlei orkesten, waarvan het New European Jazz Collective er één is. Deze recente combinatie - een internationaal gezelschap van jonge muzikanten - stelt Spelberg onder meer in de gelegenheid zijn Tom Waits Project uit te voeren. Spelberg is namelijk van mening dat ook de huidige popmuziek, waarvan Tom Waits een van de iconen is, vertrekpunt kan zijn voor bigbandarrangementen, zoals dat tientallen jaren het geval is geweest met de Amerikaanse populaire muziek, die uiteindelijk het American Songbook en het Real Book heeft opgeleverd. Het resultaat van Spelbergs inspanningen (en van die van zijn orkestleden) staat nu op de cd 'Plays The Music Of Tom Waits', die onder meer 'Tom Traubert's bues' inclusief delen uit het refrein van 'Waltzing Mathilda' en 'In the Colosseum' als successen uit het repertoire van Tom Waits bevat.

Spelbergs schrijftrant levert hier een compact bigbandgeluid op, met maar weinig ruimte voor solisten, of het zou de Oostenrijkse zangeres Eva Krisper moeten zijn, die uitvoerig aan bod komt. Het ligt voor de hand dat Rob Spelberg beide fronten - pop en jazz - tot hun recht heeft willen laten komen, maar naar mijn smaak komt de jazzliefhebber, die solistische bijdragen en een stevige portie swing verlangt, er bekaaid van af, zoals trouwens vaker het geval is wanneer pop en jazz met elkaar geconfronteerd worden. Het op zich begrijpelijke uitgangspunt verdient daarom een nieuwe kans. De kwaliteiten van het orkest en van zijn individuele leden bieden voldoende mogelijkheden voor succes. Nu alleen nog de moed van de leider om wat minder water bij de jazzwijn te doen.

Lex Lammen

Violiste Maria Logofet en contrabassist Vladimir Kudryavtsev maken deel uit van het sextet Goat's Notes uit Moskou, dat al twee platen maakte voor Leo Records. Tijdens een tournee in april 2014 was de Franse cellist Hugues Vincent te gast bij de groep, en klikte het enorm tussen de drie strijkers. Als trio gaven ze twee concerten (in St. Petersburg en Moskou) waar Leo Records de microfoons neerzette.

'Free Trees' is het wonderbaarlijkste resultaat van een staaltje vrije improvisatie van drie virtuoze en sensitieve strijkers. Met een uitstekend gevoel voor ritme, klankkleur en vorm brengen ze een serie korte improvisaties die kennis van de klassieke muziek tentoonspreidt, maar zeker ook affiniteit met volksmuziek en jazz, en een zekere experimentatiedrift. Warmbloedige melodieën, oppeppende ritmes en pure klankschoonheid maken van 'Free Trees' een album dat zich moeiteloos naast het werk van Zapp 4 nestelt.

Herman te Loo

Hier vindt u een fraaie video van het trio:
<https://youtu.be/cNCO024M6Xs>

JAZZ OP DE PLAAT

CLARENCE PENN Monk: The Lost Files Origin Records

Bezetting (o.a.):

Chad Lefkowitz-Brown (as, ts),
Donald Vega (p),
Gerald Clayton (Rhodes),
Yasushi Nakamura (b, el.b),
Clarence Penn (d).

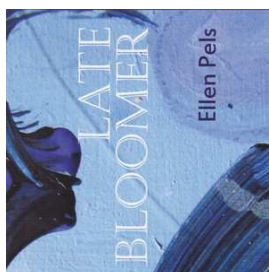
'Monk: The Lost Files.' Nee, er zijn geen onbekende opnamen van Thelonious Monk gevonden. Drummer Clarence Penn wiste op een gegeven moment de originele opnamen van deze cd, maar gelukkig had de studio nog ergens een kopie liggen. Zo is de plaat aan zijn naam gekomen. Een plaat waarop veel te genieten is. Niet in de laatste plaats omdat Penn zelf ongelooflijk zelfbewust slaat. Het knalt eruit. Aan bassist Yasushi Nakamura heeft hij een partner in crime. Die houdt hem scherp. De stukken van Monk op dit eerbetoon zijn gemoderniseerd. Ze zijn wel in stand gehouden, maar er worden wat andere accenten gelegd, waardoor de stukken dynamischer worden. Dat maakt ze voor de hedendaagse luisteraars wat aantrekkelijker. Dat ik zelf liever de originele 'score' hoor waarop geïmproviseerd wordt, laat onverlet dat deze cd een heel potent geluid heeft. Zoals gezegd legt de ritmetandem een gepeperde ondergrond, waarop saxofonist Chad Lefkowitz-Brown zich uitleeft. Zoals in 'I mean you', waar de accenten toch behoorlijk anders liggen dan in het origineel, zonder dat te vergeten. Dat Clarence Penn niet alleen een scherpe drummer is, maar ook fraaie stukken kan schrijven, bleek al op zijn Criss Cross-cd 'Dali in Cobble Hill' (CC 1350, zie JF 187). Dankzij 'Monk: The Lost Files' weten we nu ook dat hij adequaat en origineel het werk van anderen en Monk in het bijzonder kan arrangeren.

Hessel Fluitman

Beluister hier een track van de cd:

<http://bit.ly/1SjNO7q>

ELLEN PELS Late Bloomer Eigen beheer (www.illzingt.nl)

Bezetting:

Ellen Pels (voc),
Ferdinand Bennink (tp),
Evert van Loon (saxen),
Tony Hoyting (p),
Elton Joseph (g),
Pieter Althuis (b),
Arie den Boer (d),
Rinske Keizer, Florens Eykemans,
Klaske Stallinga (backingvocals).

De Staphorster zangeres Ellen Pels is een laatbloeier. Inmiddels een eind in de vijftig nam ze pas nu haar eerste cd op. Via crowdfunding sprokkelde ze budget bij elkaar. Ze schreef twaalf liedjes, waarvan één met producer en componist Perquisite. In de studio en live laat Pels zich begeleiden door een negenmansformatie. Pels houdt niet van halve maatregelen en het mocht wat kosten, dit project.

Pels is van origine logopediste. Ze verdient haar brood als coach, trainer en reiki master. Maar musiceren begint meer en meer de overhand te krijgen in Ellen Pels' bestaan. Daarom de stap naar een eigen album dat geldt als haar handtekening. 'Late Bloomer' is een zeer persoonlijk document geworden. We leren Pels goed kennen, onder andere in het titelstuk dat alleszeggend is: Ik ben een laatbloeier en ik nam mijn tijd, maar nu ben ik iemand die meetelt. Dat we het maar weten.

‘ De volgende cd mag wat minder braaf klinken ’

Pels schreef een dozijn aangename songs met veel jazzy ingrediënten maar ook de genres pop en latin komen ruimschoots aan bod. Ondersteund door doorgewinterde professionals kreeg en nam Ellen Pels alle ruimte de mogelijkheden van haar gerijpte stem te laten horen. Wat opvalt is Pels' perfecte beheersing van het Engels. Ze woonde lange tijd in Engeland en dat hoor je. Het bezwaar is dat Pels' uitspraak net even te beschaafd is voor een jazzplaat. De volgende cd mag wat minder braaf klinken.

Hans Invernizzi

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=EeL9Owf1NGo>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

BOB WIJNEN NYC Unforseen

Eigen beheer
(www.bobwijnen.nl)

Bezetting:

Bob Wijnen (p),
Peter Bernstein (g),
Dezron Douglas (b),
Billy Drummond (d).

TESLA MANAF Tesla Manaf MoonJune Records

Bezetting:

Tesla Manaf (g, comp), Zaky (voc),
Hadis 'Hulhul' Hendarisman
(kl, tarompet pencak, fl), Mumu (ss, fl),
Yd Fanis (keyb, synth), Rudy Zulkarnaen,
Gega Nesywara (b), Desal Sembada, Dani
Irayana (d), Adrian Firdaus, Deqwa Made
Permana (gangs), William Ten Putra,
Wisnu Pramadi (kantil), Gede Darma
Raharja (julag, gong, kempluk).

JAZZ OP DE PLAAT

Bob Wijnen moest ervoor naar New York, maar dat deed hij, na een geslaagd staaltje crowdfunding, met liefde. In de Big Apple nam de Nederlandse jazzpianist zijn eerste cd op: 'NYC Unforseen', met niemand minder dan Peter Bernstein op gitaar, Wijnens grote held. Daarnaast zijn de indrukwekkende Dezron Douglas op bas en Billy Drummond op slagwerk te horen.

Peter, Dezron en Billy zetten Wijnen aan tot grootse prestaties, maar 'NYC Unforseen' is allesbehalve een vernieuwende plaat. Wijnen bewijst met zijn Amerikaanse vrienden eer aan alle groten van de jazzpiano, maar dat is niet bezwaarlijk. Er is niets mis met goed geproduceerde, ontspannen groove jazz met een traditioneel pianotrio en een excellerende solist op jazzgitaar.

Wijnen schreef zes van de negen stukken die de cd haalden zelf. Verder presenteert hij 'The look of love' van Burt Bacharach, 'Sublime indifference' van Peter Bernstein en 'If it's magic' van Stevie Wonder. Eigen werk of covers, alle stukken munten uit door de helderheid, zorgvuldig gekozen noten en hecht samenspel. Wijnen speelt elegant en smaakvol, zoals we van hem gewend zijn.

Bob Wijnen, die bekend is als sideman, heeft met zijn eersteling als bandleider een aantrekkelijk visitekaartje afgeleverd. Een volgend album mag wat verder gaan in de verkenning van de hedendaagse jazz en wat avontuurlijker klinken, maar dat Wijnen op 'NYC Foreseen' voor de veilige kant van het spectrum kiest, is hem beslist niet aan te rekenen. Het album swingt er niet minder om.

Hans Invernizzi

Het Amerikaanse label MoonJune is bepaald nog niet klaar met de muzikale ontdekkingsreis door Indonesië. Gitarist Tesla Manaf wordt nu in het Westen geïntroduceerd met een album dat twee eerder in zijn vaderland uitgebrachte cd's omvat: 'A Man's Relationship With His Fragile Area' (2014) en 'It's All Yours' (2011). Om met die laatste plaat te beginnen: daarop probeert Manaf zijn interesse in jazzrock en fusion met zijn Indonesische roots te vermengen. Hij heeft hiertoe een Balinees gamelanensemble betrokken bij het project. Dat is af en toe best aardig, maar de Westerse jazzrock en de gamelan blijven wat naast elkaar staan. Het mengt niet echt en het klinkt meer of de twee stijlen bij elkaar op bezoek zijn.

De andere plaat is een veel bevredigender geheel. Ook hier horen we dat de muzikanten uit Indonesië komen, maar die invloed is volledig geïntegreerd. Zo pakt klarinettist Hulhul in 'Moving side' een lokaal dubbelrietinstrument erbij, de 'tarompet pencak'. Hij perst er een knetterende solo uit, die af en toe klinkt als een krakende deur. Op klarinet is deze Hadis Hendarisman, zoals hij voluit heet, een ware ontdekking. Met zijn zoe- te klarinetgeluid spint hij melodielijnen die bijna de vergelijking met Michael Moore kunnen doorstaan. De leider heeft verrassende composities geschreven, met veel tempo- en maatwisselingen, maar zonder dat ze al te bedacht klinken. Als gitarist cijfert hij zich weg ten gunste van het groepsgeluid, dat met bassist Rudy Zulkarnaen en drummer Desal Sembada goed ingevuld is. Als Tesla Manaf op deze ingeslagen weg voort zal gaan, kunnen we met veel plezier uitkijken naar de te verwachten volgende albums.

Herman te Loo

Luister hier naar cd-tracks: <http://bit.ly/1JZykm0>

JAZZ OP DE PLAAT

ERNST REIJSEGER

Feature

Winter & Winter

Bezetting:

Ernst Reijseger, Djoeke Klijzing, Julie Läderach, Bonno Lange, Tom van Lent (cello), Harmen Fraanje (p, kerkorgel), Luciano Biondini (acc), Alan 'Cunga' Purves (perc), Sandip Bhattacharya (tabla's), Ceylan Ertem, Mola Sylla (voc).

REIJSEGER FRAANJE SYLLA

Count Till Zen

Winter and Winter

Bezetting:

Mola Sylla (voc, kongoma, xalam, perc), Harmen Fraanje (p, voc), Ernst Reijseger (c, voc).

Het album 'Feature' werd opgenomen tussen 2009 en 2010, met twee live-aanvullingen uit 2011 en 2014. Het zijn composities die cellist Ernst Reijseger graag speelde en speelt. Reijseger heeft op de cd een cellokwartet in zijn kielzog, de leden van zijn huidige vaste trio (met pianist Harmen Fraanje en vocalist Mola Sylla), Sandip Bhattacharya op tabla en zijn favoriete accordeonist, de Italiaan Luciano Biondini. En niet te vergeten Alan 'Cunga' Purves achter zijn onorthodoxe slagwerk en de zangeres Ceylan Ertem. Die kent Reijseger van de Turks-Nederlandse groep Baraná van de overleden Behsat Üvez en Steven Kamperman, waarin hij ook speelde en Ceylan Ertem zong. 'Feature' is opnieuw uitgebracht bij gelegenheid van de zestigste verjaardag van Ernst Reijseger. Een ongreepbare muzikant die door de jaren heen is blijven groeien.

Op 'Feature' staat mooi gearrangeerde muziek. Het openingsstuk 'For Pieter's birth' is een opgewekt deuntje dat door de vijf cello's wordt gespeeld. Nadat het twee keer is uitgevoerd, voegen de overige muzikanten zich in. Reijseger stijgt er vervolgens met zijn pizzicatospel boven uit. Gewoon lekker swingend. Ook in 'Heaven on earth' bouwt Ernst Reijseger het muziekstuk op uit het herhalen van een beperkt aantal maten die steeds weer, anders gearrangeerd uiteraard, worden gespeeld. Met daar tussen door improvisaties van diverse groepsleden. Al met al is 'Feature' een heel toegankelijke en aangename cd.

Hessel Fluitman

Het trio Reijseger, Fraanje, Sylla bestaat uit Mola Sylla, de zanger die ook enkele Afrikaanse instrumenten bespeelt, pianist Harmen Fraanje en cellist Ernst Reijseger. Voor de opname van hun 'Count Till Zen' is gebruikgemaakt van één Josephson c 700-microfoon. Dan zou het dus mono moeten zijn, maar als je erop let, blijkt het toch dusdanig genuanceerd opgenomen te zijn dat je volledig stereo hoort. Je hoort de cello links, Mola Sylla en Harmen Fraanje rechts. En of je de cd nou op de achtergrond laat draaien of er met de koptelefoon op induikt, in beide gevallen hoor je de groove en de 'drive', is de muziek spannend. Met de karige instrumentatie - piano, cello, ritme-instrumenten met stem geven niet de mogelijkheden om rijk te arrangeren - creëren ze met zijn drieën afgeronde eenheden. In 'Debenti' heeft Harmen Fraanje eerst het rijk bijna alleen: de cello begeleidt en halfweg zingt Mola Sylla de song die er bij zou horen. De pianist gaat dan gewoon door met zijn spel. En: het klopt allemaal. In 'Out of the wilderness' neemt Ernst Reijseger het voortouw. Heel voorzichtig. Zo gauw het trio weer compleet is, hoor je dat de nieuweling uit de wildernis wat meer zelfvertrouwen in de beschaafde wereld krijgt. Als het ware. De rol van pianist Fraanje is essentieel in het geheel. Met zijn spel bindt hij het geheel tot een eenheid.

Hessel Fluitman

Het trio in VPRO's Vrije Geluiden: <http://bit.ly/1N5pfbm>

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een tablet of smartphone. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

**HARRY ALLEN/JAN LUNDGREN
QUARTET**
Quietly There
Stunt Records

Bezetting:

Harry Allen (ts),
Jan Lundgren (p),
Hans Backenroth (b),
Kristian Leth (d).

DEBORAH J. CARTER
Diggin' the Duke
Dot Time Records
(www.deborahcarter.com)

Bezetting:

Deborah J. Carter (v, fl, perc),
Leo Bouwmeester (p),
Mark Zandveld (b),
Gunnar Graafmans (d, perc),
+ Efraim Trujillo (sax),
Hermine Deurloo (hca),
Mateusz Pulawski (g),
Alex Simu (kl),
Emiel Wienholts (sax).

JAZZ OP DE PLAAT

De Amerikaanse tenorist Harry Allen bespeelt al jaren wereldwijd een trouw mainstream-jazzpubliek: het repertoire van het dikke Amerikaanse songbook, in een stijl die zelfs de passage van Charlie Parker nauwelijks lijkt te hebben opgemerkt. De Zweedse pianist Jan Lundgren, stilistisch een stuk breder dan dat, is ook goed thuis in datzelfde repertoire. Op 'Quietly There' exploreren ze samen het oeuvre van Johnny Mandel, zowat de laatste componist die nog 'echte' standards heeft weten toevoegen aan het jazzrepertoire. Als je die drie spelers kent, hoef je deze cd eigenlijk niet eens te beluisteren om te weten wat je krijgt: smaakvolle en degelijke vertolkingen van goede stukken. Echt spannend wordt het nergens, maar de vraag of dat nodig is leidt tot eindeloze polemieken; hier wordt gespeeld zoals een traditioneel jazzkwartet dat pleegt en placht te doen. Een beetje inherent aan de materiaalkeuze is een overwicht aan ballads (Mandel staat nu eenmaal niet bekend om zijn snedige bopthema's): 'The shadow of your smile' krijgt een lange lezing, deels rubato, deels trage bossa. 'A time for love' en 'Emily' worden teder gekoesterd, zoals deze melodieën dat verdienen. Interessant zijn ook enkele érg obscure Mandels ('Just a child', 'Sure as you are born'). 'Cinnamon and clove' krijgt van drummer Kristian Leth een wat hoekige latinbeat mee; een beetje vreemd is ook de snelle versie van 'Suicide is painless', dat weliswaar oorspronkelijk (in de film MASH) een erg ironische tekst meekreeg, maar meestal omwille van de titel instrumentaal toch wat trager gespeeld wordt. Mooie mainstream voor liefhebbers van licht zwijmelende saxofoon.

Arne Van Coillie

Bekijk Allen en Lundgren samen:

<https://www.youtube.com/watch?v=HigDyFukBx0>

The Beatles had ze al 'gehad', dus waarom dan niet ook een cd wijden aan Duke Ellington? Voor de in Nederland wonende Afro-Amerikaanse zangeres Deborah J. Carter kan de uitdaging niet groot genoeg zijn en dus besloot ze, met manlief Mark Zandveld op bas, Leo Bouwmeester op piano en Gunnar Graafmans op drums, dertien titels van de Duke opnieuw te arrangeren. Daarnaast pasten 'Music is my mistress' van Emiel Wienholts en 'The first time I heard Ellington' van Hal Schaefer en Bob Larimer in de ogen van Deborah op de tributeplaat 'Diggin' The Duke'. Carter is inmiddels zo'n grote naam dat zij waarschijnlijk weinig moeite had vijf gasten bereid te vinden een bijdrage te leveren, onder wie de fenomenale Hermine Deurloo op mondharmonica.

Zoals we van haar vorige vijf albums gewend zijn, is de productie onberispelijk. De zangeres werkt altijd samen met op en top professionals en dat geldt dus niet alleen voor haar begeleiders. Maar uiteindelijk draait alles om de soepele, getrainde stem, die alles aankan. Carter bespeelt haar instrument als een blazer. Met veel glijdende noten en 'chops'.

Carter laat het magistrale werk van Ellington volledig in zijn waarde maar draait er haar hand niet voor om een volstrekt eigen versie van klassiekers als 'Solitude', 'Satin doll', 'It don't mean a thing' en 'Don't get around much anymore' te presenteren. Het klinkt allemaal heel natuurlijk en het swingt de spreekwoordelijke pan uit.

Hans Invernizzi

Deborah J. Carter live: <http://bit.ly/1N5kBdr>

ROBERT GLASPER TRIO**Covered****Recorded Live At Capitol Studios****Blue Note****Bezetting:**

Robert Glasper (p),
 Vincente Archer (b),
 Damion Reid (d),
 + Harry Belafonte (spoken word).

JAZZ OP DE PLAAT

Wie had gehoopt op weer eens een 'swingend' pianotrio-epistel van Robert Glasper komt bij zijn nieuwe cd 'Covered' gedeeltelijk bedrogen uit. Ja, het is qua bezetting een conventioneel akoestisch pianotrio, maar het spel van de heren is dat allerminst. Damion Reid (d) en Vincente Archer (b) zijn de ritmesectie van Glaspers twee eerste 'straight Blue Note'-albums en keren terug op hun oude nest. De muziek, gespeeld in de befaamde Capitol Studio's voor een uitgenodigde vriendengroep, is voornamelijk van de recentelijk (vooral in R&B-kringen) bejubelde 'Black Radio'-cd's. Helemaal niet erg, want Glasper weet juist op de vleugel deze composities van een extra glans en gelaagdheid te voorzien, die juist ontbrak op de 'Black Radio'-exercitie. Luister naar het fenomenale 'In case you forgot', wat met vier minuten pianogerommel begint en uitmondt - via een citaat uit Cindy Laupers 'Time after time' - in een bas- en drumsolo gelardeerd met prachtige tussenstukken. De rest van de cd is voornamelijk in de 'laid back mood' maar opgestuwd door de hippe 'crispy' ritmes van Reid. Dat Harry Belafonte in 'Got over' mag oren over zijn naderende dood moeten we maar voor lief nemen. Net als het politiek zeer correcte 'statement' van Glasper om deze cd op te dragen aan alle onterechte door de politie neergeschoten (zwarte) Amerikanen. Tot overmaat van ramp laat hij hun namen ook nog voorlezen door een groepje kinderen. Deze kanttekeningen laten je toch met een ontevreden gevoel achter. Het had beter en consistenter moeten. Gelukkig zijn het nog jonge honden.....

Reiner van Bevervoorde**Bekijk hier een nummer van de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=2q6MsY8vD1A>

CBG**Erasing Borders****TryTone****Bezetting:**

Joachim Badenhorst (ts, kl, bkl),
 Guillermo Celano (g, comp),
 Clemens van der Feen (b),
 Marcos Baggiani (d, perc).

Het laatste stuk van dit nieuwe album van CBG (Celano Baggiani Group) laat horen waar de titel 'Erasing Borders' over gaat. 'Amsterdamse Chacarera' is gebaseerd op een typische muziekvorm uit Argentinië, het thuisland van Guillermo Celano, de componist van alle stukken op de cd. De elegante ritmiek van de dansvorm (subtiel neergezet door drummer Marcos Baggiani - de andere naamgever en eveneens Argentijn - en basso supremo Clemens van der Feen) wordt flink open gegooid. Er wordt naar hartenlust geïmproviseerd, met invloeden uit de Nederlandse impro en uit de rockmuziek. Dit is dus zowel Argentijnse als Amsterdamse muziek, dat is wel duidelijk.

Alle muziek op de nieuwe plaat werd door Celano gecomponeerd in opdracht van het North Sea Jazz Festival 2013. Behalve over het verdwijnen van (muzikale) grenzen gaat het album ook over globalisering en de negatieve gevolgen daarvan. Met titels als 'Requiem for a dying planet' en 'War for peace and oil' betoont de Argentijn zich een sociaal bewogen muzikant. En zeker in het eerstgenoemde stuk, met de melancholieke basklarinet van Joachim Badenhorst in de hoofdrol, is dat engagement te horen. Al vraag ik me af of je dat zonder de titel ook zo zou voelen... Verder is 'Erasing Borders' een afwisselende cd, met vette grooves, ruige tenorsaxofoonsolo's en elektronisch pedalenge-weld naast gracieuze, speelse en grappige momenten.

Herman te Loo**Luister hier naar het titelnummer van het album:**

<http://cbg-music.com/listen-and-watch/>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP DE PLAAT

DAVID SANBORN Time And The River OKeh

Bezetting (o.a.):

David Sanborn (as), Justin Mullers (tp),
Tim Vaughn (tb), Peter Hess (ss, kl, bkl),
Marcus Miller (el.b), Marcus Baylor (d).

'Time And The River' van saxofonist David Sanborn gaat lekker funky en groovy doordenderen, denk je bij beluistering van het eerste nummer. Met Marcus Miller als producer en bassist kan dat haast ook niet anders, veronderstel je nog. Jammer genoeg klopt dat niet. 'Ordinary people', het stuk dat op de groovevende openingstrack 'A la verticale' volgt, klinkt als een tape die te vaak is afgedraaid: de muziek zweeft een beetje. Dat zweverige hoor je in mindere mate ook terug in het wat zoet gehouden 'Drift'. Daar wordt het nog benadrukt door het te iele en te mooie toetsenwerk. Gelukkig brengt Larry Braggs, de zanger van soulformatie Tower of Power, daarna weer wat 'power' in de blues 'Can get next to you'. Doordat de intro's van de stukken over het algemeen met trage, langzaam opkomende percussie worden gedaan, klinkt de cd wat vermoeid. Alsof elk stuk aangezwengeld moet worden. 'Spanish joint' is daarop een uitzondering. Alsof de heren voor de opname daarvan eerst wat peper in de kont is gestrooid. 'Time And The River' is in mijn ogen consumptiejazz.

Hessel Fluitman

Beluister hier een track van de cd met Randy Crawford:
<https://www.youtube.com/watch?v=0eHWNAG6Eptg>

BILLIE HOLIDAY BUDDY DE FRANCO QUARTET Live in Cologne 1954 Jazzline

In 1954 organiseerde de Engels-Amerikaanse criticus en jazzliefhebber Leonard Feather een toer door Europa onder de naam 'Jazzclub USA'. Als een soort tegenhanger van de 'Jazz At The Philharmonic'-concerten van zijn landgenoot Norman Granz. Daarvoor had hij gecontracteerd: het Beryl Booker Trio, het Red Norvo Trio, het Buddy de Franco Quartet en Billie Holiday met haar pianist. De tournee bracht Billie Holiday voor het eerst en voor het laatst naar Nederland. De opnamen op 'Live in Cologne' werden op 22 januari 1954 in Keulen gemaakt. Een dag later zou het gezelschap in Nederland neerstrijken voor concerten in het Amsterdamse Concertgebouw en – op het laatste moment tussengevoegd - De Waakzaamheid in Koog aan de Zaan. Billie Holiday was de avond van het Duitse concert tamelijk paranoïde, om wat voor reden dan ook. Hoeveel ze in Keulen heeft gezongen is niet duidelijk: op de cd staat zestien minuten zang over zes songs verspreid. Vrij 'schoon' gezongen, met een kraakje hier en daar en soms met een stoffig patiné over haar stem. Het is lang niet meer de stem van de jaren dertig, maar het klinkt ook nog lang niet zo rauw als op het eind van haar leven (hoor haar laatste CBS-opnamen met strijkorkest). Holiday zingt 'Billie's blues', 'All of me', 'I cover the waterfront', 'Them there eyes', 'My man' en haar eerste hit 'What a little moonlight can do'.

Buddy de Franco krijgt met zijn kwartet op deze Jazzline-cd ruim veertig minuten. Die vult hij met een fluwelen geluid virtuoos met vijf stukken. Zijn begeleidende trio is niet mis: Sonny Clark aan de piano, Gene Wright op bas en Bobby White achter de drums. Het tempo is meest up. Met name Wright krijgt uitgebreid de ruimte om zijn kunnen te tonen. Sonny Clark (een minuut) en Bobby White (negen minuten) mogen dat in 'Sweet Georgia brown'.

Hessel Fluitman

Billie Holiday live in Keulen (januari 1954):
<https://www.youtube.com/watch?v=0HsaxX9Pd1Y>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP DE PLAAT KORT

EVE RISSER Des Pas Sur La Neige Clean Feed

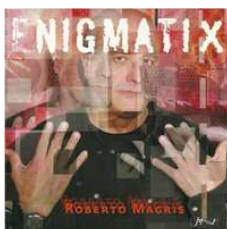
Er groeit nu een generatie improviserende en componerende pianisten op die het binnenwerk van de piano en de toetsen als een onlosmakelijk geheel beschouwen. De Sloveense Amsterdamse Kaja Draksler en de jonge Duitser Florian Wittenburg (zie de vorige JF) zijn er voorbeelden van. De Française Eve Risser schaart zich met haar debuutalbum 'Des Pas Sur La Neige' in dat rijtje. In drie lange improvisaties tovert ze de meest wonderbaarlijke klanken uit de snaren, waarbij haar vederlichte toucher op de toetsen maar een klein onderdeel van het geheel uitmaakt. Het beeld van de titel ('stappen in de sneeuw') wordt door het hoesje onderstreept en door de muziek geschetst. Van simplistische sfeertekeningen is echter absoluut geen sprake, maar titel en beeld zeggen wel iets over de breekbare schoonheid van de muziek van Risser. Ze kiest haar noten bedachtzaam en precies, uitgaand van een minimalisme dat zijn oorsprong heeft in het werk van twintigste-eeuwse componisten als John Cage en vooral Morton Feldman. Dit is muziek van het kleine gebaar, met bijna geen ritmiek en een uiterst trage ontwikkeling, soms zelfs schijnbare stilstand. De zeggingskracht is echter omgekeerd evenredig, net als in de poëzie van Emily Dickinson of de schilderijen van Mark Rothko.

Herman te Loo

Op haar eigen website is muziek te beluisteren:

<http://www.everisser.com/#!page-de-musique/c6q3>

ROBERTO MAGRIS Enigmatix JMood

De Italiaanse pianist Roberto Magris woont in Triest. De opnamen voor zijn JMood-cd 'Enigmatix' werden in Kansas gemaakt. Eerdere cd's van hem waren geënt op bebop en hardbop. Hij verkende daarop werk van mensen die in de jaren vijftig furor maakten, zoals trompettist Lee Morgan en pianist Elmo Hope. Ook nam hij cd's op met oudere helden als drummer Albert 'Tootie' Heath. Op 'Enigmatix' staan vooral eigen composities, die hij situeert binnen de hedendaagse jazz. Een voorbeeld daarvan is 'Counterparts'. Het is een heel eenzijdig stuk met steeds hetzelfde patroontje van twee maten, dat slechts heel langzaam evolueert. Daardoor mist het de spanning van de progressie. Eigenlijk is Magris' interpretatie van de popsong 'Do it again' van Steely Dan nog de meest aantrekkelijke muziek van de plaat. Terwijl hij dat nummer heel conventioneel doet. Dat had hij beter wat meer kunnen doen, want als hij modern speelt, is het toch wel wat saai.

Hessel Fluitman

EASEL Bloom Veto Records

Easel is een trio dat nog niet eerder op Veto Records te horen was. Desondanks is de samenstelling niet verrassend te noemen. De Zwitserse rietblazer Christoph Erb is regelmatig in Chicago te vinden en slagwerker Michael Zerang en cellist/gitarist Fred Lonberg-Holm maken daar deel uit van de levendige improscène. De muziek die te horen is op het album 'Bloom' behoort tot de meest abstracte in de serie platen die Erb tot nu toe in de VS heeft gemaakt. Toch gaan de drie in het laatste stuk, 'Perigon' nog even richting avantrock, met de elektrische gitaar in een hoofdrol. Lonberg-Holm geeft het instrument via de pedalen een gruzige klank mee, waardoor de groep in het klankterrein van Cactus Truck komt, maar zonder de energiebulk van de Nederlanders.

Herman te Loo

Bekijk Easel hier: <http://bit.ly/1LqImkA>

ANTHONY BRAXTON

Bezetting:

Anthony Braxton (sss, ss, as, cond, comp),
Taylor Ho Bynum (tp, cnt, bu, cond),
Eric Boeren, Nate Wooley (tp),
Vincent Chancey (frh),
Wolter Wierbos (tb),
Michael Moore, Ingrid Laubrock,
John Dikeman (rietten),
James Fei (as, ss, elektronica, cond),
Mary Halvorson, Brandon Seabrook (g),
Mary Oliver (av), Tomeka Reid (c),
Kaja Draksler (p),
Carl Testa, Wilbert de Joode (b),
Onno Govaert,
Michael Vatcher (d, perc).

Datum en plaats:

4 juni 2015,
Bimhuis, Amsterdam.

Het Holland Festival laat soms behoorlijke steken vallen. De tachtogjarige Misha Mengelberg werd door de nieuwe artistiek directeur, Ruth Mackenzie, weliswaar geëerd met de uitvoering van 'Koeien', maar het evenement dat Stichting Doek organiseerde rond de Nederlander en de tien jaar jongere Anthony Braxton werd op eigen krachten geïnitieerd. Een kleine week lang stortten tien leden van het muzikantencollectief Doek en een zelfde aantal van de Tri-Centric Foundation uit de VS zich op het werk van de twee grootmeesters van de vernieuwende jazz en improvisatiemuziek. Op 4 juni was het Bimhuis de locatie voor een grootse viering van de zeventigste verjaardag van rietblazer en componist Anthony Braxton.

Vóór de pauze had de jarige een tiental van zijn 'meegebrachte' muzikanten, plus slagwerker Michael Vatcher op het podium gezet voor de uitvoering van een compositie uit zijn 'Falling River Musics'. Het ensemble speelde grotendeels visuele partituren, die bestonden uit een soort kleurige aquarellen. Zoals de titel al suggereert, kenmerkte de muziek zich door vloeiende bewegingen, met aandacht voor klankkleur en textuur. Lyriek en een uitgekiend dynamiekgebruik waren eveneens belangrijke ingrediënten en zorgden ervoor dat de grote groep nergens massaal klonk. Elk individueel instrument was gedetailleerd te ontwaren in het totaalgeluid. Als hij zelf even niet meespeelde, stond Braxton breed glimlachend toe te kijken hoe zijn meesterlijke muziek zich ontvouwde. Met deze nieuwe richting laat hij horen dat hij op zijn zeventigste creatief bepaald niet stilstaat, maar nog jaren meegaat in de voorhoede van de nieuwe muziek.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Anthony Braxton in het Bimhuis. (Foto: Sara Anke Morris)

Na de pauze trakteerde de jarige het publiek op een aantal oudere composities (onder meer uit de jaren zeventig), waarbij de deelnemende leden van Doek zich bij de Amerikanen voegden. Na een opening die klonk als een soort struikel-Ellington (met daarin de typerende Braxton-synopen) leidden trompettist Taylor Ho Bynum en rietblazer James Fei naast Braxton zelf het ensemble. Het werken met dirigenten is in de geïmproviseerde muziek niet nieuw (Butch Morris maakte er zelfs zijn enige rol van), maar met drie dirigenten die de muzikanten van cues voorzien, wordt het wel heel spannend. Het leverde behalve een fascinerend schouwspel ook muziek op die (ondanks de ouderdom van het geschreven materiaal) nergens gedateerd klonk. Er werd door alle twintig musici driftig gelezen, goed geluisterd en fenomenaal geïmproviseerd. De man in zijn eeuwige zwarte vestje nam het overdonderende applaus dankbaar in ontvangst. Want bescheiden zal hij, ondanks zijn immense gaven, altijd blijven.

Herman te Loo

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

NJJO IN NIJMEGEN

Al meer dan dertig jaar vindt met Pinksteren in het Park Brakkenstein in Nijmegen een driedaags muziekfestival plaats, waar steevast ook plaats wordt ingeruimd voor jazzmuziek. We kregen te horen dat de organisatie dit jaar voor het eerst gedwongen was entree te heffen en volgens enkele vaste bezoekers zou dit geleid hebben tot minder bezoek. Maar op het plankier en grasveld voor het grote podium viel daar, althans zondagmiddag, niets van te merken, want het was er stampvol. Er werd dan ook opgetreden door het Nationaal Jeugd Jazz Orkest (NJJO) onder de leiding van Martin Fondse.

Het Nationaal Jeugd Jazz Orkest met leider Martin Fondse (met pet). (Persfoto)

Het NJJO, ook bekend als Jong Oranje, beleeft dit jaar zijn vierde 'outcoming' in de vorm van minstens twaalf concerten, waarvan het optreden in Nijmegen het derde was. Dat er hard geïnfend was, kon je goed merken, want de secties speelden spatzuiver en gedisciplineerd, zij het soms wat luid. Drie vocalistes namen, in combinatie met twee fluitistes, als eigen sectie een belangrijke plaats in, naast en soms tegenover de collega's van het koper en de rieten. De viermans-ritmegroep, met een prima drummer, hield de zaken bij elkaar. Bij ontbreken van de eigen pianist, die elders moest optreden, nam Martin Fondse het keyboard voor zijn rekening. Bij zulke grote formaties blijft de jazzliefhebber natuurlijk altijd geïnteresseerd in solistische prestaties. Die kwamen van altsaxofoniste Kika Sprangers - door Fondse geïntroduceerd als de 'Charlie Parker van Nijmegen' - in 'Out in the country', verder van baritonsaxofonist Emilio Tritto in 'Low end hifi', van de zanggroep in 'Absolution' en van trombonist Odei Al-Magut in verscheidene stukken. Alle composities zijn afkomstig van Martin Fondse, die het natuurlijk niet kon laten ook zijn 'vibrandoneon' tevoorschijn te halen. Voor een programmaoverzicht van volgende concerten verwijs ik graag naar www.njjo.nl, want het is de moeite waard deze dames en heren in de gaten te blijven houden.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection op de Concertzender. Die zijn de klok rond te beluisteren via: <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5>

Als jazzpianist reist **Mike Del Ferro** over de gehele wereld. En wie verre reizen maakt kan veel verhalen. Dat doet hij in deze rubriek.

OP PAD MET MIKE DEL FERRO

LIMA, DANSEN MET SCHAREN

Ik ben met enige regelmaat in Lima, de hoofdstad van Peru, een gigantische stad die nou niet bepaald de schoonheidsprijs verdient. Lima ligt pal aan de Pacific en het is er door een constante zeemist meestal bewolkt, grauw en vochtig. Zowel op muzikaal als culinair gebied is deze stad echter een groot bewaard geheim. Behalve voor fantastische muziek is Lima ook een waar paradijs om geweldig te eten in een van de duizenden restaurants.

Helaas wordt de muziek uit Peru en de omliggende landen zoals Ecuador, Bolivia en Chili (de zogeheten Andina/Andes-landen) geassocieerd met de - vaak allergie opwekkende - panfluitspelers die in felgekleurde Latijns-Amerikaanse gewaden winkelcentra in heel Europa bestoken met nietszeggende melodietjes en slappe ritmes. Dit geeft een vertekend beeld van de muzikale cultuur, want alleen al Peru kent schitterende ritmes en prachtige liedjes. Ook is er een enorme danstraditie, waaronder de scharendansers, die in iedere hand met een enorme schaar onafhankelijk van elkaar ritmes spelen en er tegelijkertijd bij dansen.

Scharendansers in Lima. (Foto: Mike Del Ferro)

Ik was uitgenodigd om een folkloristische avond bij te wonen in een van de lokale 'Penas' (volkscafé's/restaurants waar traditionele muziek en dans wordt uitgevoerd) en was zo diep onder de indruk van een optreden van een van de beste scharendansers in Peru, Gabriel Chavez, dat ik hem vroeg om mee te doen bij een optreden van mijn trio in een bekende jazzclub in Lima.

Deze combi was daar nog niet eerder gedaan en de Peruaanse jazzliefhebbers en jazzmusici wisten niet wat ze zagen toen deze man opeens het podium betrad. Gestoken in traditionele kleding met in iedere hand een schaar - waarmee hij moeiteloos improviseerde - danste hij op onze muziek. Een fantastische belevenis en weer een mooi voorbeeld dat muziek een universele taal is waarin vele combinaties mogelijk zijn.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw pc of laptop te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een tablet of smartphone. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

OVERLEDEN

Ornette Coleman, 11 jun 2015 (85)

Amerikaanse altsaxofonist. Raadselachtige, ongrijpbaar gebleven musicus, die in 1960 vanuit het niets de jazzwereld opschudde met primitieve muziek, zowel in zijn benadering van zijn instrument (met daarnaast de viool en trompet) als in zijn composities. De teweeggebrachte tweespalt onder de muziekliefhebbers werd vanaf 1975 nog verder aangezet door de keiharde funk van zijn groep Prime Time. Overleden in New York.

Hans Last, 10 jun 2015 (86)

Als bassist speelde de Duitse Hans Last in verscheidene jazzcombinaties. Werd als James Last een wereldster door het arrangeren en componeren van gemakkelijk aanspreekbare orkestmuziek. Overleden in Palm Beach FL.

Ray Kennedy, 28 mei 2015 (58)

Virtuoze Amerikaanse pianist, die tamelijk onbekend is gebleven. Lange samenwerking met gitarist John Pizzarelli.

Peter Schmidlin, 25 mei 2015 (67)

Zwitserse drummer. Vaste begeleider van Amerikaanse en Europese gastsolisten; had in de jaren zeventig een eigen groep, Magog, en richtte in 1990 het platenlabel TCB op. Overleden in Basel(?).

Marcus Belgrave, 24 mei 2015 (78)

Amerikaanse trompettist. Werkte aanvankelijk in de schaduw van zijn collega's - rond 1960 in de band van Ray Charles - en in het muziekonderwijs. Sinds 1990 solist in eigen groepen en die van anderen, waaronder die van pianist Geri Allen. Overleden in Ann Arbor MI.

Bob Belden, 20 mei 2015 (58)

Naast uitvoerend musicus als tenorsaxofonist legde hij zich meer en meer toe op het arrangeren en het produceren van platen. Overleden in New York.

Ron Crotty, 7 mei 2015 (85)

Amerikaanse bassist, maakte in de jaren 1949/50 deel uit van het trio van Dave Brubeck en, na een onderbreking, in 1953/54 in diens kwartet. Daarna weinig meer van hem vernomen. Overleed in Berkeley CA.

Wolfgang Sauer, 26 apr 2015 (87)

Blinde, Duitse pianist, die na zijn jazzjaren bekendheid kreeg als zanger van schlagers. Overleed in Keulen.

(JJM)

IN MEMORIAM

ORNETTE COLEMAN

Een emancipator die het anders hoorde

"If a man does not keep pace with his companions, perhaps it is because he hears a different drummer. Let him step to the music which he hears, however measured or far away." Als er één jazzmuzikant is op wie deze beroemde uitspraak van Henry David Thoreau van toepassing is, dan is het wel Ornette Coleman (1930-2015). Al moeten we die 'drummer' niet al te letterlijk nemen.

Ornette Coleman. (Foto: Tom Beetz)

Sinds hij in de jaren vijftig van Fort Worth (Texas) naar Los Angeles vertrok, heeft hij zich nooit iets aangetrokken van conventies of verwachtingspatronen. Hij trok altijd zijn eigen plan, dat zich duidelijk in zijn hoofd had genesteld en dat hij van plan was om ten uitvoer te brengen. Hoe dan ook. En niet om dwars of revolutionair te zijn, maar gewoon omdat hij het anders hoorde dan anderen. Het heeft hem in het begin van zijn carrière bittere armoede opgeleverd. Zo was de keuze voor de witte plastic Grafton altsax in eerste instantie ingegeven door financiële overwegingen. Dat het geluid hem beviel, was mooi meegenomen. Bovendien leverde het een iconische hoefoto op, voor het album 'The Shape Of Jazz To Come'. En voor een muzikant die belang hechtte aan uiterlijk en kleding, was dat een mooie bijkomstigheid. Overigens ruilde hij het instrument na verloop van tijd toch wel in voor een koperen exemplaar. Het meesterplan dat Ornette in zijn hoofd had, zou je eigenlijk de emancipatie van de individuele stem in een jazzgroep kunnen noemen. De natuurlijke hiërarchie, met de blazers die de melodie brengen en de meeste aandacht opeisen, de piano die het harmonisch element inbrengt en bas en drums die het ritme verzorgen, probeerde hij zoveel mogelijk los te laten. Hij noemde zijn nieuwe systeem 'harmolodics', en hoewel hij er nooit een degelijke theoretische uiteenzetting over heeft geschreven, is het duidelijk dat hij melodie en harmonie een gelijkwaardige rol toekent. Het idee van het akkoordenschema werd hierbij losgelaten. En dat was in de jazz van de late jaren vijftig een volstrekt nieuwe opvatting.

vervolg op de volgende pagina...

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

STEPHANIE NAKASIAN Billie Remembered The Classic Songs Of Billie Holiday Inner City

Naar aanleiding van mijn bespreking van Billie Holiday-erbetonen van José James en Cassandra Wilson (JF 238) kreeg ik van jazzliefhebber Joop van der Leij een cd toegespeeld van Stephanie Nakasian met ook een Billie Holiday-tribute. Die naam zei me in eerste instantie niets, maar haar echtgenoot is de pianist Hod O'Brien. En die heeft hier de afgelopen dertig jaar meerdere malen opgetreden. 'Billie Remembered, The Classic Songs Of Billie Holiday' van Stephanie Nakasian werd in 2009 opgenomen. Er staat een aantal bekende songs uit Holiday's beginperiode op (toen ze rond de twintig was), in een mix van Chicago-jazz en de vroege swing van weleer. Behalve haar man Hod O'Brien spelen Harry Allen (ts), Randy Sandke (tp), Dan Block (sax, kl), Marty Grosz (g), Neal Miner (b) en Chuck Riggs (d) mee. Samen maakten ze er een stijlvolle opname van, waarop Stephanie Nakasian dicht bij Billie Holiday blijft. Holiday zong indertijd bij Teddy Wilson-groepen (met Benny Goodman (kl), Ben Webster (ts), John Kirby (b) en Cozy Cole (d)) en kreeg 'slechts' midden in de opname ruimte om haar coupletjes te zingen. Nakasian is groepsleider en zingt de songs vanaf het begin. Haar begeleiders zijn behoorlijk gelijkwaardig aan die van Billie Holiday in de jaren dertig. Hoewel we in de 21ste eeuw geen rekening hoeven te houden met de 78-toeren beperking (maximaal drie minuten ruimte) duren de songs van krap drie minuten tot net geen vijf minuten. In principe dus net zo bondig als in 1935 en 1936. Een fraai stijlvast eerbewijs.

De cd is nog verkrijgbaar via:
<http://bit.ly/1Lkk0n6>

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

IM ORNETTE COLEMAN (VERVOLG)

Toch kun je Coleman niet echt een revolutionair noemen, al hebben velen hem dat etiket willen opplakken. Hij bouwde wel degelijk voort op een traditie, al waren de elementen nog nooit eerder zo in elkaar gepuzzeld. De collectieve improvisaties van zijn klassieke kwartet (met trompettist Don Cherry, bassist Charlie Haden en drummer Billy Higgins of Ed Blackwell) waren in wezen terug te voeren op de allervroegste jazz uit New Orleans. De kronkelende melodielijnen lagen weer niet zo heel ver van de bebop, al wist Ornette er zijn volstrekt eigen, onmiskenbare stempel op te drukken. Niet voor niets wordt er in deze kolommen regelmatig gerefereerd aan een 'Ornette-achtige thema'. Maar ook het karakteristieke, enigszins jankerige, bijna-valse altsaxgeluid kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Het had zijn wortels in de rhythm & bluesbands waar hij zijn muzikale loopbaan ooit was begonnen. En, zoals bij alle grote blazers uit de jazzgeschiedenis, benadert zijn toon altijd de menselijke stem.

De jazzgeschiedschrijving heeft ervoor gezorgd dat Ornette een van die muzikanten is geworden (net als Miles, Dizzy of Chet) die genoeg aan hun voornaam hebben. En de critici hebben hem vereenzelvigd met de stroming die 'free jazz' ging heten, naar de titel van de elpee die in 1961 op Atlantic uitkwam. Het album bestond uit een twee plaatkanten lang stuk voor een dubbelkwartet en was gesierd met een schilderij van de abstract-expressionistische schilder Jackson Pollock. Na de relatief toegankelijke eerste platen van Coleman sloeg de plaat in als een bom en ruim vijftig jaar na dato is het nog steeds muziek die erin hakt: complex, rauw, avontuurlijk en volstrekt compromisloos.

In de loop van zijn carrière heeft Coleman net zo compromisloos stappen gezet die hem door fans en critici niet altijd in dank zijn afgenomen. Zo ging hij naast altsaxofoon ook trompet en viool spelen. Hij benaderde de instrumenten zoals hij dat ooit met de saxofoon had gedaan: onbevangen en nieuwsgierig, niet gehinderd door de restricties van de 'klassieke' speelwijze. Die frisheid is ook te horen in het spel van de drummer die hij midden jaren zestig in zijn groep opnam: zijn dertienjarige zoon Ornette Denardo Coleman Jr. Vader en zoon bleven de rest van hun carrière regelmatig met elkaar muziek maken, tot het laatst aan toe.

Net als Miles Davis kreeg Ornette steeds meer belangstelling voor rock en funk. Midden jaren zeventig besloot hij tot de oprichting van de groep Prime Time, met een bezetting met twee gitaristen, een basgitarist en twee drummers. De muziek die de band maakte, werd door critici 'free funk' genoemd, en was in wezen een mengsel van de ideeën van de free jazz met de ritmen en de intensiteit van de funk. De muziek kreeg veel navolging, en werd zelfs een stroming, die ook in Nederland populair werd, en groepen als de Groningse Noodband opleverde. Uiteindelijk keerde Ornette toch weer terug naar de akoestische muziek. Hij haalde voor het eerst sinds vele tientallen jaren weer een pianist in zijn groep, en ging nog weer later experimenteren met twee, of zelfs drie bassisten. Het belang van zijn muziek wordt inmiddels door voor- en tegenstanders erkend, en veel van zijn composities, zoals 'Lonely woman' en 'When will the blues leave?' zijn opgenomen in het standaardrepertoire van de meest uiteenlopende jazzgroepen.

Herman te Loo

'IK BEN EEN PERFECTIONIST'

OP BEZOEK BIJ BARRY OLTHOF

In hartje Den Haag, langs een mooie gracht bevindt zich de studio van Barry Olthof. Hij is cum laude afgestudeerd als drummer aan het Koninklijk Conservatorium. Nog steeds speelt hij in binnen- en buitenland. Olthof studeerde ook Geluidsregistratie. Voor zijn platenlabel O.A.P. Records maakte hij 31 albums, maar hij werkt ook als 'sound engineer' in andere studio's.

In de pantry naast de studio, tijdens het koffiezetten, begint Olthof al direct enthousiast te vertellen. Hij is een perfectionist en tijdens ons gesprek die middag blijkt steeds weer dat het Olthof niet gaat om computergetallen of -waardes, maar om het gevoel. Het geluid telt. De muzikanten behouden hun totale artistieke vrijheid en kunnen de techniek aan Olthof overlaten. Daardoor voelen ze zich op hun gemak en dat is in het voordeel van de muziek. Daarnaast is er minder stress door zorgvuldig werken. Tijdens de rondleiding in de studio vallen allerlei Engelse vaktermen zoals 'bouncen', 'tweeken', 'compressen', 'outfaden', 'equilizen' en 'limitten'.

De dag voor de opnames worden de musici ontvangen in de studio. Zodoende kan de technicus alles tijdig installeren en een soundcheck doen. Meestal wordt er al een track opgenomen, die daarna door alle betrokkenen beoordeeld wordt. Dat geeft minder stress op de opnamedag of -dagen zelf. Volgens Olthof voorkomt dit ook dat de gewenste spirit door lang wachten verloren gaat.

De opname is een akoestische sessie binnen één grote ruimte. Een bigband past niet in de studio maar kleinere ensembles kunnen er prima terecht. De musici spelen overwegend tegelijk en kunnen elkaar goed zien om de hoogst mogelijke artistieke prestatie te bereiken. Er zijn ook twee speciale kleinere ruimtes om bijvoorbeeld zang of een extra blazer op te nemen. Een opvallend kenmerk van de studio zijn de hangende kabels. Bijna alle kabels gaan via het plafond naar de 'control room' boven de studio. Dat blijkt heel wat voordelen te hebben. Je kan niet struikelen over de kabels, het voorkomt contactgeluid en

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Barry Olthof in de 'control room'... (Foto: Joke Schot)

...en in de opnamestudio van O.A.P. Records. (Foto: Joke Schot)

er staan minder microfoonstandaards in de weg. De wanden en het plafond zijn voorzien van zorgvuldig geplaatste akoestische elementen en 'diffusors'. In de studio staat een Steinway B-vleugel. Het is logisch dat er altijd een drumstel voorhanden is.

Op onze vraag of een drummer wel weet hoe een bas moet klinken antwoordt Olthof dat hij veel heeft gespeeld met bassisten. Voor de opname luistert hij heel dichtbij de bas om het karakter van het instrument te horen, om daarna dat geluidsbeeld zo natuurgetrouw als mogelijk op te nemen.

Een belangrijk aspect in het opnameproces blijkt de plaatsing van de instrumenten in het geluidsbeeld. Olthof heeft een voorkeur voor een ruimtelijk, breed stereobeeld, maar er wordt altijd met de musici overlegd over wat ze voor ogen hebben. Ze laten vaak een referentie-cd als voorbeeld horen.

Als we vragen of Olthof altijd op een professionele manier naar muziek luistert, zet hij ineens een cd van Branford Marsalis op: 'Crazy People Music' uit 1990. Met Kenny Kirkland op piano, Robert Hurst op bas en Jeff 'Tain' Watts op drums. "Kijk, zo hoort een plaat te klinken!" roept hij enthousiast boven de muziek uit.

Zoals gezegd bevindt de 'control room' zich boven de studio, met een krachtige computer als hart van het opnameproces. Als de muzikanten alles hebben ingespeeld, begint hier een

[...vervolg in de linkerkolom van de volgende pagina](#)

VERVOLG BARRY OLTHOF

volgende fase: het mixen. Op de computer worden 24 kanalen of sporen vastgelegd. Dat kan uitgebreid worden tot zelfs 36 sporen. Olthof opent een opnamesessie en laat de afzonderlijke instrumenten horen. Daarbij valt het op dat er weinig of geen overspraak te horen is, ondanks het feit dat de instrumenten in dezelfde ruimte werden opgenomen. Dat komt, leren we, door de juiste plaatsing van de microfoons. Daarbij maakt het veel verschil of een microfoon vijf centimeter dichterbij of juist verderaf is geplaatst. Voor de vleugel worden maar liefst vijf microfoons gebruikt. Per project of per pianist kan dit worden aangepast. Daarnaast kunnen de instellingen per kanaal minutieus aangepast worden. Specialistisch maatwerk dus. Als een deel van de mix klaar is, wordt deze naar de muzikanten gestuurd. Deze instellingen worden als set-up gebruikt voor de andere tracks. In de mix worden alle afzonderlijke kanalen omgezet tot een tweesporig stereogeluid.

Als de mix klaar is volgt een laatste stap: het masteren. Hierbij wordt het twee-kanaalsresultaat dat meestal te zacht is voor een cd, omgezet naar een level of geluidsniveau dat conform de markt is, en overeenkomstig de muziekstijl. Dat houdt in dat de cd een aanvaardbaar geluidsniveau bevat en op elke geluidsinstallatie goed klinkt. Er zijn verschillende levels, bijvoorbeeld voor pop, jazz en klassiek. Olthof legt uit dat het vooral muzikaal moet blijven, maar ook transparant. De dynamiek mag niet verloren gaan en er moet een correcte balans zijn tussen de zachtere en hardere passages. Als het te hard klinkt wordt het luisteren vermoeiend. De weidsheid van het stereobeeld kan ook nog een beetje aangepast worden. Op die manier wordt het album een homogeen geheel. Als laatste afwerking wordt het aftellen eruit gehaald, wordt er een mooi eind aan de track gemaakt en worden de juiste stille ruimtes tussen de tracks geplaatst. De geconverteerde bestanden en het artwork kunnen nu naar de cd-fabriek worden gezonden. Kort daarna ligt de cd in de winkel.

Aan het eind van het verhaal kruipt Olthof voor de foto achter zijn drumkit en krijgen we een privéconcertje.

Peter J. Korten

Barry Olthof kroop ook nog even achter de drums. (Foto: Joke Schot)

VARIA

UW JAZZFLITS...

Een keer per jaar ontmoeten de vaste medewerkers van Jazzflits elkaar. Dat gebeurde deze keer op 14 juni in LantarenVenster in Rotterdam. Na afloop van de bijeenkomst werd deze groepsfoto gemaakt. Met v.l.n.r.: Jan J. Mulder, Joke Schot, Hessel Fluitman, Tom Beetz, Herman te Loo, Hans van Eeden, Peter J. Korten, Lex Lammen, Reinier van Bevervoorde en Lo Reizevoort. Hans Invernizzi, Arne Van Coillie, Frank Huser, Bart Hollebrandse en Sandra Sanders waren verhinderd. Roos Plaatsman woont in New York. (Foto: Tijmen Beetz)

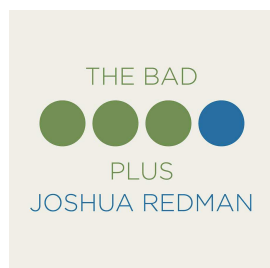
JAZZTIJDSCHRIFT

Op de voorkant van **Jazzbulletin 95** (juni 2015) staat pianist Bert van den Brink. "Heel ver gaan en alles durven", is één van zijn motto's, zo blijkt in een interview met hem. Verder wordt trompettist Teus Nobel geïnterviewd. Een bijdrage is gewijd aan de vraag 'Jazzstandards ja of nee?'. En op de middelste twee pagina's staat de foto die op 13 april van honderd Nederlandse jazzmusici werd gemaakt. Pieter Boersma doet verslag van een bezoek aan verzamelaar Theo Kool.

Abonnementen: <http://www.jazzarchief.nl/jazzbulletin/>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 15 juni 2015

1 The Bad Plus Joshua Redman
(Nonesuch)

2 Kamasi Washington
The Epic (Ninja Tune)

3 Terence Blanchard
Breathless (Blue Note)

4 Kenny Barron & Dave Holland
The Art Of Conversation (Impulse)

5 Sonny Rollins
Complete Live at the Village Gate 1962
(Solar)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Robert Glasper
Covered (Blue Note)

Eindelijk is Robert Glasper weer terug bij de jazz! Een trio-cd met een 'twist', want moderne beats worden niet geschuwd. Glasper beperkt zich evenwel volledig tot de vleugel. (zie de recensie in deze JF)

2 Justin Kauflin
Dedication (Jazz Village)

Geproduceerd door niemand minder dan Quincy Jones. Deze Clark Terry-protégé heeft een steengoed debuut afgeleverd. Niks pretenties maar knallen op die toetsen.

3 Brecker Brothers
Live At The Bottom Line 1975
(Bottom Line Archive)

Uit de begintijd van jazzrockpioniers The Brecker Brothers een radio-opname van goede kwaliteit. Met saxofonist David Sanborn, gitarist Steve Khan en pianist Don Grolnick als andere solisten. Wat een feest moet dat zijn geweest als je in de zaal zat.....

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 4 juni 2015

Henning Bolte tipt het Simon Toldam Trio. (Persfoto)

Christine Stephan, JAZZTHETIK - Germany:

Kamasi Washington
The Epic (Brainfeeder / Rough Trade)

Henning Bolte, Jazzism - The Netherlands:

Simon Toldam Trio
Kig Op '15 (ILK)

Patrik Sandberg & Magnus Nygren,
Orkester Journalen - Sweden:

Gush
The March (Konvoj Records)

Cim Meyer, Jazz Special - Denmark:

Steve Lehman Octet
Mise en Abîme (Pi Recordings)

Lars Mossefinn, Dag & Tid - Norway:

Olga Konkova Trio
The Goldilocks Zone (Losen Records)

Luca Vitali, Giornale della Musica - Italy:

Colin Stetson and Sarah Neufeld
Never Were The Way She Was (Constellation)

Axel Stinshoff, Jazz thing - Germany:

Dejan Terzic's Melanoia
Labyrinth (Enja)

Madli-Liis Parts, Muusika - Estonia:

Shai Maestro
Untold Stories (Sound Surveyor)

Paweł Brodowski, Jazz Forum - Poland:

Stanislaw Soyka & Roger Berg Big Band
Swing Revisited (Universal)

Jon Newey, Jazzwise - UK:

Beats & Pieces Big Band
All In (Efp Records)

Anna Filipieva, Jazz.Ru - Russia:

Raul Sööt Deeper Sound
Know (Paw Marks Music)

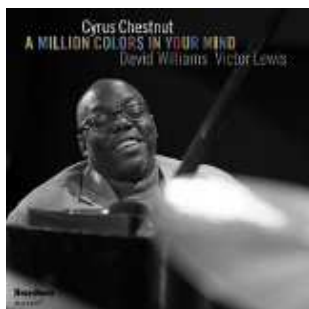
Jan Granlie, Salt Peanuts - Nordic/Baltic:

Gard Nilssen Acoustic Unity
Firehouse (Clean Feed)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 15 juni 2015

1 Cyrus Chestnut
A Million Colors In Your Mind
(HighNote)

2 Harold Mabern
Afro Blue (Smoke Sessions)

3 Joey Alexander
My Favorite Things (Motema Music)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

1a77
JazzFlits

FESTIVALS AUGUSTUS

Atanga Boom speelt tijdens de ZomerJazzFietsTour. (Persfoto)

GAUME JAZZ FESTIVAL

Centre Culturel, Parc de Rossignol, Rossignol - Tintigny
7, 8 en 9 augustus 2015

(<http://www.gaume-jazz.com/>)

Met onder anderen: Stacey Kent, Oliver's Cinema Trio, LG Jazz Collective, Lionel Beuvsens, Oak Tree en Määk.

JAZZ MIDDELHEIM

Park Den Brandt, Antwerpen
13 tot en met 16 augustus 2015

(<http://www.jazzmiddelheim.be>)

Met onder anderen: Eric Legnini, Brussels Jazz Orchestra, Joe Lovano, Chris Potter, Archie Shepp, Jason Moran, Bill Frisell, Steve Kuhn en De Beren Gieren.

HAARLEM JAZZ & MORE

Binnenstad, Haarlem
19 tot en met 22 augustus 2015

(<http://www.haarlemjazzandmore.nl>)

Met onder anderen:
nog niet bekend

JAZZFESTIVAL DELFT

Binnenstad, Delft
21 tot en met 23 augustus 2015

(<http://www.jazzfestivaldelft.nl/>)

Met onder anderen:
nog niet bekend

ZOMERJAZZFIETSTOUR

28 augustus (proloog stad Groningen) en
29 augustus (Reitdiepdal, Groningen) 2015

(<http://www.zjft.nl/>)

Met onder anderen: Erika Stucky, Windbone, Kuhn Fu, Lee Konitz, Matthew Shipp, Tristan Honsinger, Michael Moore, De Nazaten, Paul van Kemenade, Paul Stocker, Lars Dietrich, Bert van Erk, Joris Roelofs, NJJO en Atanga Boom.

CITY JAZZ LEEUWARDEN

Gouverneursplein, Leeuwarden
30 augustus 2015

(<http://www.cityjazzleeuwarden.nl/>)

Met onder anderen: Deborah Carter, Deeldeliers, Cool Quest en de Big Mill Band.

HANS DULFER 75 JAAR

JAZZ OP DE PLANKEN BEELDVERSLAG

Op 28 mei vierde Hans Dulfer zijn 75ste verjaardag in de Melkweg in Amsterdam. (Foto's: Joke Schot)

MARK GUILIANA IN BIRD

JAZZ OP DE PLANKEN **BEELDVERSLAG**

Drummer Mark Guiliana was 22 mei in Bird, Rotterdam te gast met zijn project Beat Music. Een mix van jazz, rock en soul, vocal samples, spacy sounds en energieke elektronica. Guiliana werd vergezeld door Chris Morrissey (bas), Jason Lindner (toetsen) en Steve Wall (electronica). (Foto's: Joke Schot)

Sven Schuster, de leider van de Amstel Big Band, met de eerste prijs van de Eerste Klasse. (Persfoto)

Alle winnaars van de International Big Band Competition op 30 mei na afloop van de prijsuitreiking op het podium in Hoofddorp. (Persfoto)

Zangeres Shirma Rouse en Snarky Puppy-voorman Micheal League. (Foto: Joke Schot)

In Zuidhorn (Groningen) vond 6 juni het festival Jazz te Gast plaats. Aan De Gast, een laan in het dorp met statige huizen, konden bezoekers in tuinen concerten beluisteren. Onder anderen zangeres Shirma Rouse, gitarist-bassist Michael League (Snarky Puppy), saxofonist Karl Seglem en pianist Christoph Stiefel traden op. Het was een mooie zonnige dag en de sfeer was ongedwongen.

Saxofonist Karl Seglem (links) en pianist Christoph Stiefel. (Foto: Joke Schot)

Het publiek luistert bij het centrale podium naar Shirma Rouse met het Noordpool Orkest. (Foto: Joke Schot)

De formatie Dr. Brass. (Foto: Joke Schot)